

алчността си за власт, поради своитѣ безкрайни интриги и които моето перо се отказва да описва!

Само сердаря, неговия секретарь и азъ знаехме съдържанието на получената въ тази ужасна нощъ телеграма.

Армията, която бѣше заспала съ увѣренността за толкова желаемото настѣпление, при събуждането си трѣбваше да се научи, че е изгубила своя вождь, и че нейния поривъ напрѣдъ отново трѣбва да се спре но тя, тази армия, още спѣше, а се чуваше само гласа на отзовающитѣ се часови.

Бѣдниятъ сердарь, закѣснѣлото рѣшение на когото, може би, щѣше да поправи всичкитѣ послѣдствия на прискърбнитѣ колебания, попита ме — продължавайки да плаче — какво може да направи за мене, прѣди още да е сдалъ командуването. Азъ го помолихъ да издаде заповѣдь съ задна дата на единъ день по-рано, съ която да ме изпраща съ нѣкакво поръчение въ щаба на египетския контингентъ, тъй като азъ не искахъ да служа подъ началството на Сюлеймана.

Снабденъ съ тази заповѣдь, азъ оставихъ нашата главна квартира на разсъмване, за да избѣгна срѣщата съ онзи фаталенъ человекъ, който толкова много поврѣди на моя прѣвъзходенъ началникъ. Азъ ѣздѣхъ трѣсомъ по голѣмото Разградко шосе когато при единъ завой на пѣтя, азъ се блѣснахъ именно о тогова, отъ когото бѣгахъ.

Като видѣхъ ухлузената селска талига, безъ никакъвъ конвой, азъ отначало помислихъ, че се срѣщамъ съ нѣкой простъ пѣтникъ, трѣгнахъ за къмъ армията. Въ дѣйствителность, азъ още нѣмахъ щастието да познавамъ Сюлеймана, а жалката фигура